

z jediného poklesku podle okolností případu učiniti závěr na nezdatnost zřízence, když se jím zřejmě projevuje nedostatek jeho dobré vůle a svědomitosti jako trvalý rys povahy. A tu mohl odvolací soud ze zjištění, že dvířka bývala opětovně delší dobu otevřena, že vadný zámek po delší dobu zůstal neopraven a tabulka neobnovena, že zřízenci nezjednali v tom nápravu, ač jim a společnosti to bylo hlášeno, dojíti k úsudku, že zřízenci nebyli zdatní, že ani nešlo o jediný jejich poklesek, nýbrž o hrubé zanedbání odborné opatrnosti při podniku tak nebezpečném, jímž je elektrické vedení o vysokém napětí (§ 1299, 1324 obč. zák.), a o trvalý nedostatek svědomitosti zřízenců ve výkonu služby. Proto dovolací soud souhlasí s právním názorem odvolacího soudu o nezdatnosti zřízenců žalované. Právem však vytyká žalovaná, že nižší soudy neuznaly na spoluvinu žalobcovu. Prvý soud míní, že žalobce nemá viny proto, že v době úrazu nebyl ještě deset let stár a v dřívějším svém bydlišti do prázdnin 1925 nebyl poučen ve škole o elektrickém vedení, a přes to, že správa školy v S., do které žalobce chodil asi dva měsíce po prázdninách 1925, oznámila, že děti jsou poučovány o nebezpečí elektrického vedení, nebylo zjištěno z této zprávy, že se poučení dostalo i žalobci, z čehož dovozováno, že žalobce si nebyl vědom nebezpečí, spojeného se sáhnutím do otevřeného transformátoru, jenž neměl výstražné tabulky. Také odvolací soud míní, že nedostatek spoluviny žalobcovy je odůvodněn jeho stářím a tím, že si nebyl vědom nebezpečí. Leč přímá vědomost žalobcova o nebezpečí by znamenala již hrubou jeho neopatrnost. Nedostatek vědomí nevylučuje ani u žalobce možnost předvídání, an byl již téměř deset let stár, a proto také nevylučuje jeho spoluvinu. Při průměrných zkušenostech skoro desítiletého žalobce, který již po několik měsíců chodil do školy, kde děti byly poučovány o nebezpečí elektrického vedení, a bratr žalobce byl elektrotechnickým učněm, žalobce sám zajisté zná číst a psát a za dalšího bydlení v S. mohl si přečísti na jiných tabulkách výstrahu před elektrickým vedením, nelze úplně omluviti žalobce, že vsáhl do nebezpečného otvoru transformátoru, ať se to stalo z nezvedenosti nebo z pouhé zvědavosti. Třebaže zákon nečiní nedospělce zodpovědným za škodu, jím způsobenou, zásadně, může podle uvážení soudu ve smyslu § 1310 obč. zák. býti i nedospělec činěn zodpovědným nebo spoluzodpovědným za škodu, způsobenou někomu jinému, jakž plyne i z motivů ke III. dílčí novele k obč. zák. str. 388 (správa just. kom. str. 264, 265), a proto důsledně i za škodu vlastní. Dovolací soud proto uznává, že žalobce přes svůj nedospělý věk spoluzavinil svůj úraz. Ale vzhledem právě k jeho věku a k menší zkušenosti a na druhé straně vzhledem k hrubé nedbalosti zřízenců žalované má dovolací soud za to, že vina žalobcova proti zavinění zřízenců žalované odůvodňuje, aby žalobce nesl následky úrazu jenom z jedné čtvrtiny.

Čís. 8594.

Nejde o zmatek podle § 477 čís. 5 c. ř. s., byla-li strana zastoupena u okresního soudu ve sporu nad 2.000 Kč obecným zmocněncem, aniž

o zmatek podle § 477 čís. 4 c. ř. s., bylo-li s takovýmto zmocněncem před soudem projednáváno a strana nevytýkala při příštím ústním jednání, k němuž se dostavila, porušení předpisu § 29 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1928, Rv I 861/28.)

Žalobě domáhající se přístupu na půdu bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c. Nejvyšší soud uvedl v otázkách, o něž tu jde, v

d ů v o d e c h:

S hlediska § 503 čís. 1 c. ř. s. napadá dovolatel rozsudek odvolacího soudu pro zmatečnost podle § 477 čís. 4 po případě 5 c. ř. s., přihodivši se již v řízení před prvním soudem. Odpor takový jest ovšem přípustný, neboť kdyby bylo řízení v první stolici skutečně zmatečným, a kdyby odvolací soud k tomu nehleděl, bylo by zmatkem stíženo i odvolací řízení a rozsudek odvolacího soudu (Plenární rozhodnutí čís. 7671 sb. n. s.). Avšak v tomto případě není výtka zmatečnosti odůvodněna. Dovolatel tvrdí, že jednání, počínajíc dnem 25. října 1927, jest zmatečné proto, že při ústním jednání tohoto dne v první stolici byl za žalovaného přítomen jen jeho obecný plnomocník Václav H. a za žalobce že sice byl přítomen advokát Dr. K., ale ten byl vyslýchán jako svědek, a dále proto, že při ústním jednání dne 23. listopadu 1927 byly sice přítomny obě strany osobně, ale bez právních zástupců. Dovolatel má pravdu potud, že v tomto sporu, jehož předmět byl oceněn na 2.200 Kč, mohl býti, vzhledem k tomu, že v místě procesního soudu sídlí alespoň dva advokáti, za zmocněnce ustanoven podle § 29 první odstavec druhé věty c. ř. s. jen advokát, a že postup procesního soudu, jenž k ústnímu jednání dne 25. října 1927 připustil jako zmocněnce nedostavivšího se žalovaného jeho syna Václava H-a, byl nezákonným. Dovolatel však přehlíží, že tu šlo jen o relativní nucené zastoupení advokátem podle prvního odstavce § 29 c. ř. s., kde jest přikázáno stranám, by se daly zastupovati advokáty, jen tehdy, když se samy nesúčastní projednávání, nikoliv o nezbytné zastoupení advokáty v advokátském sporu podle § 27 c. ř. s., kde strana sama nemůže vůbec projednávati. Proto jsou bezvýznamnými výtky, že při ústním jednání dne 25. října 1927 nebyli žalobci zastoupení advokátem, když tento byl vyslýchán jako svědek, ježto žalobkyně Josefa M-ová byla zároveň osobně přítomna, a že při ústním jednání dne 23. listopadu 1927 nebyla žádná strana advokátem zastoupena, ježto byly osobně přítomny obě strany. Pokud se týče zmíněného nezákonného postupu procesního soudu při ústním jednání dne 25. října 1927, jest především uvést, že o zmatku podle § 477 čís. 5 c. ř. s. nemůže býti řeči, neboť tento zmatek předpokládá, že strana nebyla v řízení vůbec zastoupena, nebo, potřebuje-li zákonného zástupce, že nebyla zastoupena takovýmto zástupcem. Zákon nemá tu na zřeteli nedostatek zákonem předepsaného zastoupení advokátem, nýbrž jen nedostatek zastoupení po stránce

hmotněprávní, o který nedostatek v tomto případě nejde, poněvadž žalovaný byl i při ústním jednání dne 25. října 1927 zastoupen, ovšem proti předpisu zákona jen obecným zmocněncem. Ale ani s hlediska § 477 čis. 4 c. ř. s. nelze ve vytýkaném postupu procesního soudu spatřovati zmatečnost řízení. Podle tohoto zákonného předpisu jest řízení zmatečným, byla-li straně nezákonným postupem, zejména opomenutým doručením, odňata možnost před soudem projednávat. Jest proto zkoumati, zda byla žalovanému odňata tato možnost tím, že k ústnímu jednání dne 25. října 1927 byl soudem připuštěn za žalovaného jeho obecný zmocněnec Václav H., vykávavší se písemnou plnou mocí ze dne 21. května 1927. Ze spisů jest zřejmo, že žalobci proti tomu nic nenamítali, zejména že nenavrhli vydání rozsudku pro zmeškání, že věcné údaje a návrhy zmocněnce byly zapsány do jednacího protokolu a že při následujícím ústním jednání dne 23. listopadu 1927, při němž byl žalovaný již osobně přítomen a také jako strana slyšen, byly výsledky dosavadního jednání, tedy i výsledky ústního jednání ze dne 25. října 1927 zopakovány, a že žalovaný nevytýká porušení předpisu § 29 c. ř. s. Z toho plyne, že žalovanému nejen nebyla odňata možnost projednávat před soudem, nýbrž naopak, že s ním byl spor skutečně projednáván. Zmatečnost s účinkem zrušovacím podle § 477 čis. 4 c. ř. s. způsobuje jen úplná výluka strany z projednávání rozepře, tedy porušení zásady rovného slyšení stran (Klein: Vorlesungen str. 236—237), a poněvadž v tomto případě byly slyšeny obě strany a jen část ústního jednání byla vadně provedena, nejde o zmatek podle § 477 čis. 4 c. ř. s. a dovolací důvod podle § 503 čis. 1 c. ř. s. není opodstatněn.

Čís. 8595.

V tom, že nájemník, zavázavší se pronajímajícimu pivovaru, že bude v najatých místnostech čepovati jen z pronajímatelova pivovaru a platiti nájemné podle množství vyčepovaného piva při jeho odběru, čepoval pivo z konkurenčního pivovaru, jest spatřovati zneužívání najatých místností ke značné škodě pronajímatelově ve smyslu § 1118 obč. zák. (§ 3 zák. na ochr. náj.).

(Rozh. ze dne 28. prosince 1928, Rv I 1875/28.)

Žalovaní najali od žalujícího pivovaru hostinské místnosti s povinností, čepovati v nich jen pivo ze žalujícího pivovaru a platiti nájemné 15 Kč z každého vyčepovaného hl. Ježto žalovaní odebírali pivo též z jiného pivovaru, domáhala se na nich žalobkyně zrušení nájemní smlouvy a vyklizení najatých místností. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.